

Sophie Niensens prædiken 1. søndag efter trinitatis

Taler

Sophie Nielsen
Præst

Dato

2. juni 2024

Sted

Ishøj Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 12, vers 13-21

Gode gamle John Lennon har vist nok sagt: Life is what happens to you, while you're making other plans. Livet er dét, der sker, mens du lægger andre planer. Efter jeg har læst dagens evangelium, får jeg lyst til at sige at døden – også er noget der sker, og den indgår meget sjældent i de planer vi lægger.

Jeg synes ikke døden er så rar at tænke på. Men jeg ved også godt at alt hvad jeg laver i dette liv – det laver jeg i dødens skygge. For enden kommer. Vi kan ikke slippe for den.

Hvis nu I fik at vide at I skulle dø i næste uge... Hvad ville I så være allermest kede af at I ikke nåede? Og hvad ville I være allermest taknemmelige over?

Selvom jeg ikke kender jeres svar på de to spørgsmål, så er jeg ret overbevist om at der er ingen af jer, der har svaret: så ville jeg være allermest ked af at jeg aldrig fik købt mig et større fjernsyn. Og jeg er allermest taknemmelig over alle de ting jeg har derhjemme.

Det kan jeg simpelthen ikke forestille mig at I tænker – for I ved – og jeg ved – at det vigtigste her i livet, det er slet ikke det vi har i skufferne derhjemme og det næste vi kommer til at købe.

Det vigtigste er noget helt andet. De bedste øjeblikke i livet handler som regel om noget med at vi var sammen med nogle andre – nogle som vi elskede og som elskede os. Eller med at vi oplevede en stærk forbindelse til naturen – måske til Gud.

Alligevel gør vi næsten alle sammen noget af det samme som den rige bonde, vi har hørt om: Vi skraber ting sammen. Og så køber vi nogle flere. Og ønsker os mere.

Hvorfor gør vi det? Jeg er sikker på at den dag jeg ligger for døden, så vil jeg ikke tænke på airfryere og elbiler og silkeskjorter – så vil jeg tænke på den kærlighed jeg har mødt i mit liv og på de gode oplevelser jeg har haft. Og sikkert også på hvad der er efter døden.

Det er virkelig noget møg at være fattig. Det er livsødelæggende og stressende ikke at have penge nok. Men når først man har hvad man har brug for. Så kommer det her med at være rig og være fattig til at handle om noget hel andet.

Og derfor vil jeg sige at den rige bonde var nok i virkeligheden fattig.

For han var helt alene. Han talte kun om sig selv og tænkte kun på sig selv. Hvor er alle de andre henne i historien? Alle dem, som bonden kunne have gjort noget godt for med sin rigdom?

Jeg tror de var der. Men måske havde han ikke blik for dem. Fordi han havde travlt med at være rig – så endte han med at være fattig.

Hvad har vi travlt med i vores liv? Hvad er det vi samler sammen? Gør det os rige? Gør det os lykkelige? Betyder det noget for andre mennesker? Eller gør det os måske tværtimod fattige, ulykkelige og ensomme?

Historien her er som et kæmpe opråb til os. Et memento mori – husk at du skal dø!

At tænke på døden kan være temmelig angstprovokerende. Men det kan også sætte livet i det rette perspektiv. For vi har ikke uendelig tid at bruge af. Det gælder om at gøre noget godt, mens vi er her. Der er, så vidt vides, kun én chance!

Hvis vi nu skulle spørge Jesus, som fortæller historien, om hvad vi skal gøre, så ville Han sige noget til os, som ligner det Han sagde til folk, dengang Han levede: Tilgiv hinanden. Giv jeres ting væk til de fattige. Lev for andre. Spis

sammen! Den slags ting, tror jeg Jesus ville sige.

Det er nok umuligt at leve 100% op til. Men det er vigtigt at lytte alligevel.

Jeg tror Jesus siger dét, som vi allerede ved inderst inde: At den allerbedste måde at leve på og blive lykkelig, det er at kunne give og modtage kærlighed i sit liv. For lykken og kærligheden kan vi ikke selv skabe, google os til, eller købe for penge. Lykken handler om noget, der ikke kan samles sammen i lader. Lykken er noget der opstår, når vi kaster os ud i livet, og når vi møder andre mennesker, og Gud lader det lykkes for os.

Så derfor skal vi lytte til dagens opråb fra Jesus til os: Husk at leve nu. Husk at elske. Husk at bruge dit liv på andre, for det er kun den kærlighed, der er mellem os, der gør det værd at leve.

Den dag vi skal herfra – så er det dét, der tæller. Det er også de ting jeg taler med folk om, når en af deres kære skal begravet. Det, de gjorde sammen – det, de gav hinanden osv. De øjeblikke hvor kærligheden og fællesskabet var størst – det er dem, der definerer vores liv, når vi skal gøre regnskabet op.

Når jeg siger gøre regnskabet op, så tænker jeg ikke på at vi en dag skal stå til regnskab overfor Gud, sådan at vi kan blive frelst. Gud har én gang for alle vist at det er ikke vores anstrengelser, der skal gøre os gode og elskede. Vi er altid allerede elsket.

Men derfor kommer der alligevel et tidspunkt, hvor vi kommer til at overveje med os selv: Fik jeg nu brugt livet på det vigtige? Prioriterede jeg rigtigt? Eller gjorde jeg ikke? Det er det man nogle gange kalder *bekendelse*. Der hvor man ser helt ærligt på sit liv som det er, og på sig selv som man er – både det der gik godt og det der gik af helvedes til.

Men altså også i de øjeblikke, hvor vi må indse alt det vi ikke gjorde godt nok, så vil Gud være med os – og fortælle os af uanset hvilke værdier vi byggede vores liv på – uanset hvad vi får ud af livet, så har vi del i Guds velsignelse. For tilgivelse er der meget af hos Gud – selv for den, der fejler stort.

Vi hører sammen med Gud – og med hinanden. Vi har alle sammen evnen til at tænke på andre end os selv og vores nærmeste. Lad os lytte til Ham, der viser os hvordan vi kan gøre livet rigt og lykkeligt – for os selv og for andre.

Lovprisning

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand, treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

1. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/sophie-nielsens-praediken-1-sondag-efter-trinitatis-ishoj-kirke>